KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. oktober 1974

om godkendelse af forbundsrepublikken Tysklands yderligere støtte til fordel for virksomheder inden for stenkulindustrien i 1971/1972 og om godkendelse af forbundsrepublikken Tysklands støtte til fordel for virksomheder inden for stenkulindustrien i 1973

(Den tyske tekst er den eneste autentiske)

(74/613/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 2, 3, 4 og 5,

under henvisning til Kommissionens beslutning 3/71/EKSF af 22. december 1970 om medlemsstaternes fællesskabsinterventionsregler til fordel for stenkulindustrien [1],

under henvisning til beslutning 73/287/EKSF af 25. juli 1973 om kokskul og koks, særlig artikel 9, stk. 1 [2],

under henvisning til høring af Rådet, og

ud fra følgende betragtninger:

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har den 14. november 1973 vedtaget beslutning 73/397/EKSF [3]; ved denne beslutning blev den støtte, som forbundsrepublikken Tysklands regering havde til hensigt for 1972 yderligere at yde til fordel for stenkulindustrien, godkendt i det omfang, Kommissionen har behandlet og undersøgt den i »Supplerende beretning om medlemsstaternes finansielle foranstaltninger til fordel for stenkulindustrien 1972« [4];

ifølge denne beretning [5] havde forbundsregeringen truffet en række støtteforanstaltninger til fordel for den betydeligste minevirksomhed i Forbundsrepublikken — Ruhrkohle AG (RAG) —; en af disse foranstaltninger omfattede i november 1971 ydelse af et offentligt lån (Schuldbuchforderung) på 1 mia DM til RAG;

ydelsen af dette offentlige lån havde til hensigt at forbedre virksomhedens likviditet; RAG kunne på basis af det offentlige lån optage yderligere kredit hos bankerne;

ifølge den af RAG offentliggjorte årsberetning for 1971/1972

— er i 1971 178 mio DM i driftstab ikke blevet dækket af offentlig støtte, men overført til regnskabsåret 1972;

— er der i 1972 opstået et yderligere driftstab på 567 mio DM;

RAGs akkumulerede driftstab androg derfor ved udgangen af 1972 745 mio DM;

for ikke at bringe RAGs beholdning af aktiver i fare, har forbundsregeringen givet RAG tilladelse til at frigøre et beløb på 650 mio DM af den stabiliseringsreserve, der er henlagt af det ydede offentlige lån (Schuldbuchforderung), til delvis dækning af det akkumulerede driftstab i 1971/1972; efter gennemførelsen af disse finansielle foranstaltninger fandtes der ved udgangen af 1972 hos RAG endnu udækkede driftstab på 95 mio DM, som blev overført til regnskabsåret 1973;

den af forbundsregeringen trufne foranstaltning viser, at det offentlige lån (Schuldbuchforderung) ikke blot er anvendt til likviditetsforbedring, men også til dækning af driftstab;

RAGs akkumulerede driftstab ved udgangen af 1972 på 745 mio DM overstiger dets aktiekapital på 500 mio DM med næsten 150 %, således at en fortsættelse af virksomheden ikke mere havde været mulig;

---

[1] EFT nr. L 3 af 5. 1. 1971, s. 7 ff.
[2] EFT nr. L 259 af 15. 9. 1973, s. 41.
[3] EFT nr. L 346 af 17. 12. 1973, s. 15 ff.
[4] Dok. SEK (73) 2272 endl. s. 3 ff.
[5] Dok. SEK (73) 2272 endl. s. 4 f.

i Nordrhein-Westfalen, hvor RAG især udøver sin virksomhed, er den økonomiske og sociale situation i almindelighed meget god for tiden, på trods af de problemer, der kan rejse sig i visse områder, der i væsentlig grad er afhængige af stenkulindustrien (1); det er dog åbenbart, at denne situation straks ville ændres, hvis RAG måtte indstille sin virksomhed og i løbet af et forholdsvis kort tidsrum måtte afskedige 170 000 beskæftigede, hvis arbejdspladser virksomheden for tiden sikrer; heraf følger, at dækning af driftstabene er forenelig med bestemmelserne i artikel 9, § 1, stk. 1, idet der herved opnås, at produktionen ikke nedsættes under indflydelse fra markedet, hvorved der fremkaldes alvorlige økonomiske og sociale forstyrrelser i et område, der på kort sigt ikke byder på tilstrækkelige beskæftigelsesmuligheder for en så stor mængde arbejdskraft;

vurderes støtten efter forskellen mellem produktionsomkostninger og indtægter, kan det konstateres, at støtten kun vil dække 87 % af de sammenlagte driftstab for 1971/1972, som næsten udelukkende er opstået i forbindelse med minedriften. Støtten er således også i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 9, § 2, i beslutning 3/71/EKSF;

støtten udbetales for to foregående regnskabsår (1971 og 1972); den øvrige støtte, der i disse to regnskabsår er ydet virksomheden af det offentlige, og som er behandlet og undersøgt i Kommissionens memorandum desangående, er ved tabsopgørelsen opført som ekstraordinære beløb; støtten, der ydes som efterbetaling, er således også i overensstemmelse med artikel 9, § 5, i beslutning 3/71/EKSF;

af ovenstående redegørelse følger, at det offentliges delvise dækning af RAGs driftstab for regnskabsårene 1971 og 1972 er forenlig med bestemmelserne i artikel 9 i beslutning 3/71/EKSF;

for en undersøgelse af støtten til dækning af RAGs driftstab i relation til fællesmarkedets rette funktion (artikel 3, § 1, i beslutning 3/71/EKSF) skal totalbeløbet på 650 mio DM fordeles forholdsmæssigt over regnskabsårene 1971 og 1972 og lægges til de tidligere af Kommissionen for 1971/1972 godkendte støttebeløb;

87 % af RAGs driftstab dækkes af støtten; hvis man anvender samme procentsats for begge regnskabsår, vil 155 mio DM af støttebeløbet på 650 mio DM falde på 1971 og 495 mio DM på 1972 (hhv. 42,3 mio RE og 135,2 mio RE);

i forhold til Forbundsrepublikkens samlede stenkulproduktion fremkommer der herefter for hhv. 1971 og 1972 følgende støttebeløb: (totalbeløb inkl. indirekte støtte):

i mio RE

	1971	1972
oprindelige beløb	210,1	261,1
supplerende beløb	42,3	135,2
I alt	252,4	396,3
pr. produceret ton	2,16	3,65

sammenlignet med 1971 er den samlede tyske støtte i året 1972 steget med 143,9 RE (= + 57 %); pr. produceret ton foreligger der en stigning på 69 %;

herved har der, for så vidt det kan ses af de foreliggende samlede tal for udenrigshandelen, ikke været uheldige virkninger for handelen med kul inden for Fællesskabet;

støttens dækning af RAGs tab har ganske vist tydeligt formindsket forskellen i statsstøtte i forhold til de andre fællesskabslande, men da den kun er kommet en enkelt virksomhed til gode, har den i 1972 ført til forskelle i statsstøtten til RAG og de andre tyske virksomheder; Kommissionen har, af denne grund og i betragtning af det stigende antal med pristilpasningsafsluttende forretninger i 1972, gennemført en undersøgelse af konkurrenceforholdene. Det viste sig, at de enkelte tyske virksomheder inden for stenkulindustrien ganske vist med hensyn til visse dele af deres produktion konkurrerer med RAG, men at der ikke er konstateret væsentlige tegn på konkurrencefordrejninger på det fælles kulmarked som følge af den støtte, der er ydet RAG til dækning af sine tab. Omfanget af de mængder, der er solgt til tilpassede priser, er ganske vist i 1972 steget i forhold til 1971. Disse forretninger blev udelukkende gennemført af virksomheder, der ikke hører til RAG; disse pristilpasninger er imidlertid ikke en følge af den særlige støtte, som RAG har fået, men de opstår indirekte

(1) jfr. Kommissionens beslutning af 17. 2. 1971 om investeringspræmierne i de tyske kulområder (EFT nr. L 57 af 10. 3. 1971, s 19).

af konkurrencen mellem de tyske kul som helhed og de fra tredjelande importerede kul og anden substitutenergi; det kan ikke ved RAGs prisdannelse konstateres, at RAG med sine egne priser underbyder priserne på den indførte substitutenergi;

Kommissionen ser sig derfor ikke på grundlag af situationen i 1972 foranlediget til at tvivle på, at kulmarkedet fungerer godt; den vil imidlertid over for forbundsregeringen fremhæve de grænser, der kan være for en yderligere differenciering af støttebeløbene mellem de enkelte tyske virksomheder, grænser, som skal overholdes for at sikre markedets rette funktion;

yderligere kan det fastslås:

— at de af RAG opstillede priser for kokskul og kedelkul ikke fører til indirekte støtte til industrielle kulforbrugere;

— at lukningen af fem mineanlæg med ringe udbytte hos RAG (produktionskapacitet omkring 5 mio tons årlig) i 1972 har medført en rationalisering og yderligere koncentration af produktionen på de anlæg, der har den højeste produktivitet;

afsluttende kan det derfor konstateres, at dækningen af de i RAG i 1971/1972 akkumulerede driftstab gennem frigørelse af den stabiliseringsreserve på 650 mio DM, der er henlagt af det offentlige lån (Schuldbuchforderung) er forenelig med Fællesmarkedets rette funktion;

desuden har regeringen i forbundsrepublikken Tyskland i henhold til artikel 2 i beslutning 3/71/EKSF givet Kommissionen meddelelse om de finansielle foranstaltninger, som den har til hensigt at gennemføre i løbet af 1973 direkte eller indirekte til fordel for stenkulindustrien; af disse foranstaltninger skal den støtte, som er opført nedenfor, forelægges til godkendelse i overensstemmelse med ovennævnte beslutning:

Mio DM

til »Aktionsgemeinschaft Deutsche Steinkohlenreviere GmbH« er til gennemførelse af minelukninger afsat:

— finansieringsstøtte til byrdeudligning	21,0
— lukningspræmier	75,0
i alt	96,0

sammenslutninger eller værker for vandforsyning, vandstandsregulering og spildevandsbortledning skal have støtte til dækning af omkostningerne til bortledning af indtrængende grundvand fra lukkede miner 30,0

arbejdere på holdakkordløn eller akkordløn skal have et minearbejdertillæg for hvert skift, der er tilbragt under jorden 110,0

inden for rammerne af et investeringsprogram skal de enkelte investeringsprojekter begunstiges finansielt gennem ydelse af investeringsstøtte 160,0

overtagelse af RAGs amortiseringsafdrag på de statsgaranterede fordringer fra de tidligere selskaber 56,9

den støtte, der er nævnt ovenfor, opfylder de kriterier, som kræves i artikel 6—9 i beslutning 3/71/EKSF, for at statsstøtte kan godkendes;

den finansielle støtte på grundlag af »Aktionsgemeinschaft Deutsche Steinkohlenrevieres« virksomhed ydes kun på betingelse af, at de har forbindelse med en »hel eller delvis lukning af driftsanlæg« (artikel 6, § 1, i beslutning 3/71/EKSF).

Støtten overstiger ikke de tilladte grænser.

Ved finansieringsstøtten til opfyldelse af byrdeudligningsforpligtelser er der taget hensyn til den omstændighed, at en betydelig del af den oprindelige anlægskapital bliver værdiløs ved lukning af en mine; den gennem finansieringsstøtten indrømmede eftergivelse af to tredjedele af den formue- og kreditgevinstafgift, som det påhviler de lukkede anlæg at udrede til byrdeudligningsfonden, ligger i hvert fald betydeligt under det ved lukningen indtrædende kapitaltab og overstiger derfor ikke de grænser, der sættes i artikel 6 i beslutning 3/71/EKSF;

de lukningspræmier, som »Aktionsgemeinschaft Deutsche Steinkohlenreviere« udbetaler til kulminevirksomhederne for indstilling af driften, udgør et fast beløb på 15,00 DM pr. ton produktion; for at kunne vurdere dette beløb søgte man tilbage til Ruhrkohle AGs årsregnskab for 1971; dette giver følgende billede af minevirksomhedernes fremtidige forpligtelser for skader i minerne og til pensioner og vederlagsfri kulleverancer:

Fortløbende forpligtelser for skader i minerne og til sociale ydelser

i DM pr. ton produktion

	1969	1970	1971
skader i minerne	10,58	12,16	13,29
pensioner	5,62	5,54	6,47
vederlagsfri kulleverancer	6,11	6,05	6,29
I alt	22,31	23,75	26,05

Allerede de ovenfor anførte udgifter overstiger de af forbundsregeringen ydede lukningspræmier på 15,00 DM/t;

støtten, der gives i form af en fast ydelse overstiger altså ikke udgifterne ved lukningen og er derfor i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6, § 2, i beslutning 3/71/EKSF;

ydelsen af en støtte på 30 000 000 DM til bortledning af indtrængende grundvand fra lukkede mineanlæg er ligeledes forenelig med kriterierne i artikel 6, § 1, i beslutning 3/71/EKSF;

støtten til finansiering af minearbejdertillægget bidrager til inden for stenkulindustrien at bevare den stabilitet i det kvalificerede personale, som er ubetinget nødvendig for en højnelse af produktiviteten. Virksomhederne afholder derudover til personalets nødvendige ansættelse, uddannelse, tilpasning og stabilitet en udgift, der er flere gange større end det beløb, støtten i form af minearbejdertillæg andrager;

formålet med og størrelsen af minearbejdertillægget viser, at det drejer sig om en foranstaltning, der er i overensstemmelse med artikel 7, § 3, i beslutning 3/71/EKSF;

investeringsstøtten skal bidrage til en højnelse af den tyske kulmineindustris rentabilitet; denne støtte ydes kun til virksomheder, der har den optimale virksomhedsstørrelse i henhold til § 18 i »Gesetz zur Anpassung und Gesundung des deutschen Steinkohlenbergbaus und der deutschen Steinkohlenbergbaugebiete« af 15. maj 1968. Virksomhederne kan kun opnå denne investeringsstøtte til mine- og dertil knyttede virksomheder samt til forædlingsvirksomheder; støtten må højst udgøre 30 % af investeringsprojekternes anskaffelses- hhv. gennemførelsesudgifter;

hvorledes støttebeløbet vil fordele sig på de enkelte projekter i 1973, kan for tiden ikke angives; først efter udgangen af 1973 vil et overblik være muligt;

formålet med og størrelsen af den begærede støtte viser, at den angår foranstaltninger, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 7, § 2, i beslutning 3/71/EKSF; hertil knytter sig en forpligtelse for forbundsregeringen til mindst én gang årligt at underrette Kommissionen om de mål, der søges nået for de forskellige projekter, størrelsen af investeringerne i disse samt de tilsvarende støttebeløb;

i 1973 har det offentlige til hensigt at yde 56,9 mio DM (i stedet for RAG) som amortiseringsafdrag til de tidligere mineejere, som har en statsgaranteret fordring på RAG for den indbragte kapital;

RAG har i 1972 haft tab og vil også i 1973 lide store tab; det offentliges overtagelse af amortisationsafdragene må betragtes som en foranstaltning, der hindrer RAGs konkurs, som ville bringe omkring 160 000 personers arbejdspladser i fare;

forbundsregeringens overtagelse af amortisationsafdragene på de garanterede fordringer er derfor forenelig med bestemmelserne i artikel 9, § 1, stk. 1, i beslutning 3/71/EKSF;

med hensyn til fastsættelsen af støttens størrelse efter forskellen mellem produktionsomkostninger og indtægter kan det konstateres, at støtten kun vil dække en brøkdel af de driftstab, som RAG kan forvente i 1973; støtten er derfor i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 9, § 2, i beslutning 3/71/EKSF;

undersøgelsen af den tyske støttes forenelighed med fællesmarkedets rette funktion kræver en samlet vurdering af alle direkte og indirekte foranstaltninger, der skal træffes til fordel for kulmineindustrien i 1973 (artikel 3, § 2, i beslutning 3/71/EKSF);

på dette beregningsgrundlag andrager det samlede beløb for de påtænkte direkte og indirekte foranstaltninger 410,2 mio RE eller 4,04 RE/t produktion; i forhold til støttens samlede beløb for 1972 viser dette en forøgelse på 3,5 %; pr. ton er støttebeløbet steget fra 3,65 RE til 4,04 RE eller 10,7 %;

i forhold til Belgien, Frankrig og Nederlandene får den tyske stenkulindustri (beregnet pr. ton) en lavere støtte, sammenlignet med Storbritannien er den tyske støtte dog dobbelt så høj;

med henblik på den samlede tyske støttes forenelighed med fællesmarkedets rette funktion kan følgende fastslås:

— sammenhængen mellem de for 1973 udarbejdede mængdeprognoser inden for rammerne af Fællesskabets samlede forsyning med kul og koks er sikret, således at bestemmelserne i artikel 3, § 1, stk. 1, i beslutning 3/71/EKSF er overholdt;

— der kan ikke konstateres nogen forstyrrelse i samhandelen med kul mellem forbundsrepublikken Tyskland og de ovrige Fællesskabslande for 1973;

— ved prisdannelsen for tyske kul er omfanget af de med pristilpasning afsluttede forretninger i 1972 steget i forhold til 1971;

— de tyske priser på kokskul og kedelkul medfører i 1973 ikke indirekte støtte til industrielle kulforbrugere;

— lukning af mineanlæg med ringe udbytte medfører en rationalisering og koncentration af produktionen på de anlæg, der har den højeste produktivitet;

de tyske støtteforanstaltninger til fordel for stenkulindustrien forstyrrer derfor ikke fællesmarkedets rette funktion;

denne bedømmelse gælder også med hensyn til den støtte, der udbetales til kulminerne i henhold til beslutning 73/287/EKSF;

Kommissionen skal i henhold til artikel 11, § 1, i beslutning 3/71/EKSF sikre, at den godkendte støtte anvendes til de formål, der er nævnt i artikel 6—9 i denne beslutning; med henblik herpå skal den især holdes underrettet om størrelsen og fordelingen af støtten —

TRUFFET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Regeringen i forbundsrepublikken Tyskland får godkendelse til for kalenderårene 1971/1972 at yde RAG en støtte på 650 000 000 DM til dækning af driftstab; i kalenderåret 1973 kan der ydes følgende støtte til fordel for virksomheder inden for den tyske stenkulindustri:

1. Eftergivelse af to tredjedele af formue- og kreditgevinstafgiften, såfremt disse afgifter påhviler en kulmine, der skal lukkes;

2. ydelse af lukningspræmier på 15,00 DM pr. ton standset produktion gennem »Aktionsgemeinschaft Deutsche Steinkohlenreviere«;

3. godtgørelse af pumpeudgifterne til bortledning af indtrængende grundvand fra de lukkede driftsanlæg indtil et beløb på 30 000 000 DM;

4. fritagelse for en del af den kildeskatteindtægt, som minevirksomhederne skal indbetale, indtil et beløb på 110 000 000 DM;

5. ydelse af en investeringsstøtte på højst DM 160 000 000 til virksomhederne inden for stenkulindustrien til intensivering af deres investeringer;

6. overtagelse af RAGs amortisationsafdrag på de statsgaranterede fordringer til de tidligere mineejerselskaber indtil et beløb på 56 900 000 DM.

Artikel 2

Forbundsregeringen giver inden den 30. november 1974 Kommissionen meddelelse om enkeltheder vedrørende den støtte, som ydes på grundlag af denne

beslutning, især vedrørende størrelsen og fordelingen af de ydede beløb.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. oktober 1974.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand